

Kristi förklaringsdag

Predikan i Osby kyrka, 30 juli 2006

”Jesus förhärligad”

Matt 17:1-8

Sex dagar senare tog Jesus med sig Petrus, Jakob och hans bror Johannes och gick med dem upp på ett högt berg, där de var ensamma. ²Där förvandlades han inför dem: hans ansikte lyste som solen, och hans kläder blev vita som ljuset. ³Och de såg Mose och Elia stå och samtala med honom. ⁴Då sade Petrus till Jesus: "Herre, det är bra att vi är med. Om du vill skall jag göra tre hyddor här, en för dig, en för Mose och en för Elia."

⁵Medan han ännu talade sänkte sig ett lysande moln över dem, och ur molnet kom en röst som sade: "Detta är min älskade son, han är min utvalde. Lyssna till honom." ⁶När lärjungarna hörde detta kastade de sig ner med ansiktet mot marken och greps av stor skräck. ⁷Jesus gick fram och rörde vid dem och sade: "Stig upp och var inte rädda." ⁸De lyfte blicken, och då såg de ingen utom Jesus.

Det finns två ord som de som har gjort en gudsupplevelse brukar känna igen sig i: tremendum et fascinosum – förfärande och ljuvligt. Det är slående att när vi läser om människors möte med Gud i bibeln så drabbades det ofta av förfäran och skräck, men samtidigt så finns det inget exempel på någon som lagt benen på ryggen och sprungit.

Så skedde nu också för de tre lärjungarna som bevitnade det som skedde. När det lysande molnet som sänkte sig över bergstoppen och rösten hördes, kastade de sig till marken slagna av skräck. Men de flyr alltså inte, det är som om de ändå inte kan slita sig därifrån, det de upplever är på en och samma gång förfärande och ljuvligt.

Ingen människa kan möta Gud utan att skakas i sina grundvalar. Men ingen kan heller möta honom utan att fångas och fascineras. Gud som är den helige men också nådefulle. Ingen kan se Gud och leva, ändå är det bara genom att se honom som vi kan räddas undan döden. Den Gud i vars händer det är fruktansvärt att falla är också den Gud i vars hand vi befrias från all fruktan och får vår djupaste längtan stillad.

Lärjungarna får nu blicka in i himlen, de får se hur Jesus förvandlades inför dem. Hans ansikte lyste som solen och hans kläder blev vita som ljuset. Gud, som bor i ett ljus som ingen kan se, bröt fram hos Jesus. Förvandlingen blev ett vittne om vem han är, att han är Guds Son i den treenige Guden.

Den här dagen förändrades de tre lärjungarnas liv. Även om de inte kunde vara kvar på berget för alltid, de blev ju tvungna att återvända ner igen, ner till vardagen. Men de skulle alltid bära med sig denna upplevelse

i deras hjärtan. I sitt andra brev så skriver Petrus om detta, många år senare. Andra Petrusbrevet är skrivet i början på 60-talet men trots att mer är trettio år gått så beskriver han det som om det hände igår.

Med Jesus fanns Mose och Elias, representanterna för lagen och profeterna. De samtalade med Jesus, vittnade om honom. Både lagen och profeterna har ju sin fullkomning i Jesus själv, allt leder fram till honom.

Petrus, som ju tycker att det är bra att de är här, vill bygga hyddor åt dem. Det är som om ha vill hålla kvar visionen. Han vill inte att de ska försvinna utan att den ska stanna. Här var han så nära himlen som man kan komma på jorden. Varför då gå härifrån till arbete och lidande när han kunde leva här i helig kärlek nära Gud.

Men Petrus blev avbruten, medan han talade så sänkte sig molnet över dem.

"Detta är min älskade Son", hördes rösten, "lyssna till honom". Lägga märke till att han inte sa: "Detta är mina älskade söner", det var ju trots allt tre som stod där. Men endast en är Sonen, de andra är adopterade.

Guds röst uppmanar dem att lyssna till honom. På samma sätt som de tidigare lyssnat till Mose och profeterna, uppmanas de nu att lyssna Kristus. Inte för att lagen och profeterna är överspelade men för att de pekar fram emot honom. Guds Ord som tidigare funnits där fördolt, träder nu fram i full gestalt, Mose och Elias lämnar över stafettspinnen till Kristus.

Petrus vill alltså hålla kvar uppenbarelserna men den blekna bort. Rösten tystnar, molnet försvinner och med det Mose och Elias. Endast Jesus finns kvar. Men han var också allt de behövde. Även om han inte var förvandlad längre så var han ändå densamme, Guds älskade Son. De hade fått se en glimt av hans uppståndelsekropp, hans härlighetskropp. Även om den glimten försvann så försvann ju inte Kristus för det.

Efter upplevelsen när de är på väg ner från berget så säger Jesus stilla till dem: "Berätta inte för någon om det in sett förrän Människosonen uppstått från det döda." Varför blir de förbjudna detta?

Ja, det finns mycket vishet i detta att vara försiktig med att berätta om man har gjort en andlig upplevelse. Gör man det så finns risken att den rinner oss ur händerna. Det finns saker som inte hör hemma i det offentliga, dit hör våra intima relationer och då också vår innersta relation med Gud. En kultur i upplösning utmärks av att gränsen mellan det intima och det offentliga rivs ned. Vi uppmanas att visa upp det mest privata, även på det andliga området, men först efteråt inser vi att något gått förlorat varje gång.

Det är därför som Jesus uppmanade lärjungarna att vara försiktiga med att berätta. Men han förbjöd dem inte helt, han säger åt dem att vänta: vänta tills Människosonen har uppstått från det döda. Om vi har haft någon andlig upplevelse så behöver det inte vara fel att berätta, bara vi väntar in rätt tillfälle, väntar tills tiden är mogen.

Petrus fick vända tillbaka till jorden, till människornas värld. Än var det inte dags för himmelriket, än finns det uppgifter för honom att utföra, men i sitt inre så bär han med sig det som han fick blicka in i.